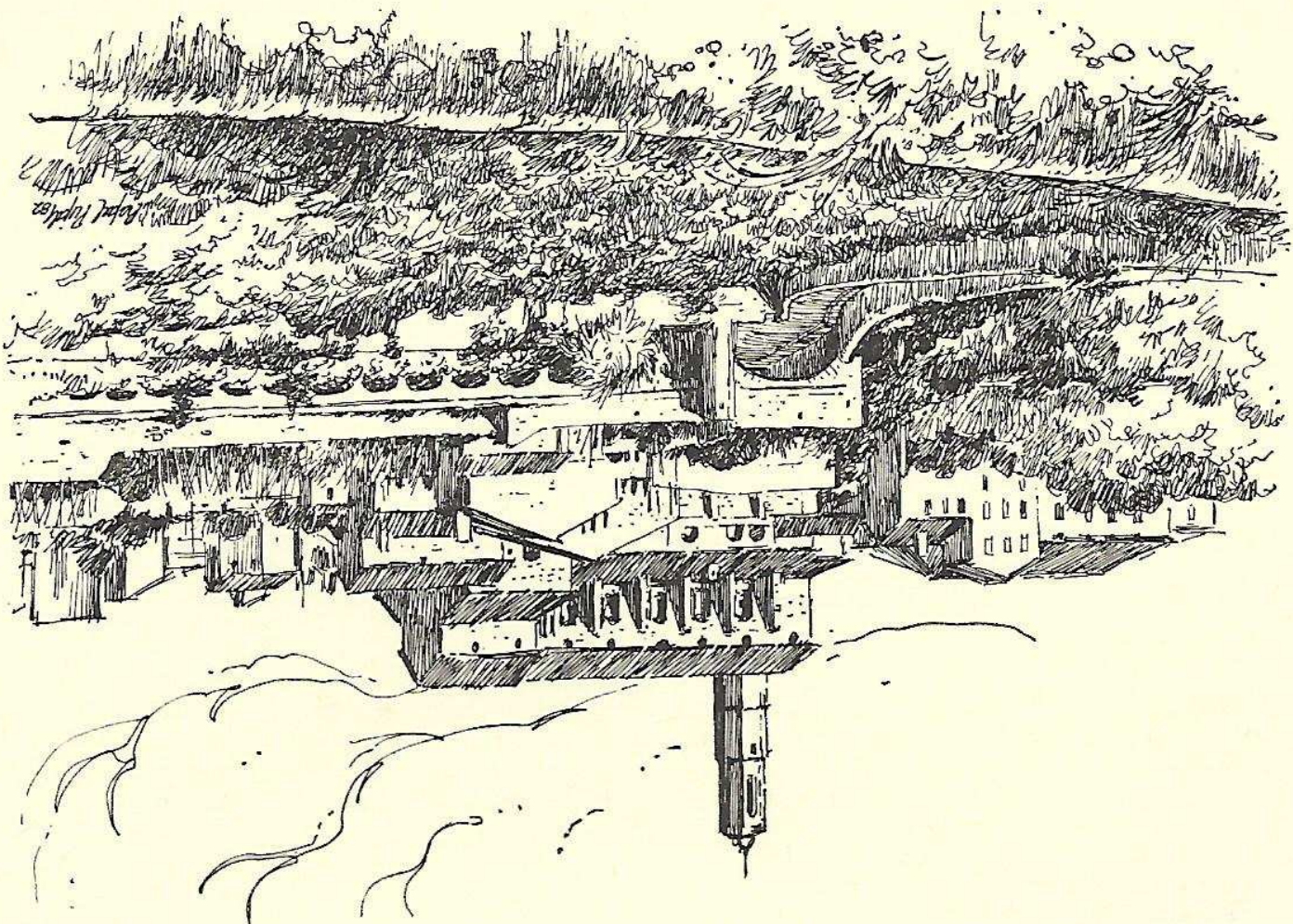




Nº 009

D'aquesta cinquena Nadala, editada per Amics de Badalona, s'han imprès 2.350 exemplars numerats

1982

La Badalona de finals del segle XIX conserva encara tota la fesomia tradicional de les viles de la nostra costa. Els vestigis d'èpoques passades hi són abundosos i es combinen meravellosament amb un paisatge transformat lentament a través dels temps sobre el fons del mar blau. Veiem la vida dominada encara per dos edificis representatius de les dues grans institucions medievals: la Noblesa i l'Església. Efectivament, la Torre Vella en primer terme, amb el seu gran hort que marca decididament tot l'urbanisme —o la falta de possibilitats d'urbanitzar— de Badalona, ens parla encara dels antics senyors feudals. Per sobre de tot, el campanar de Santa Maria és encara en aquests anys un símbol d'identificació de la vila. Però tant la parròquia com la Torre Vella només representen la pervivència de les institucions medievals, perquè els edificis originals ja feia molts anys que desaparegueren sota una capa de reformes que els ha donat un aspecte ben galant. Al seu redòs s'hi estén la vila vella, el Dalt de la Vila, que reuneix una part ben representativa de les antigues famílies vilatanes. Més avall hi veiem la vila nova, amb vocació de ciutat, amb els seus carrers ben rectes i amb un horitzó curull de xemeneies progressistes. Tot plegat presenta una realitat ben esperançadora: Badalona tendeix clarament a ser la ciutat perfecta enmig d'un paisatge idíl·lic. Per això la vella cançó diu:

«és la vila més bonica
de la Costa de Llevant»

Tanmateix, la realitat ha estat una altra ben diferent. Avui quan sentim cantar la sardana, quan contemplem en papers, esgrogueïts pels anys, aquesta vista de l'any 1890; veiem aparèixer en els llavis dels badalonins un somriure de malenconia i desesperança.

BONES FESTES

AMICS DE BADALONA



Nadal del 1982